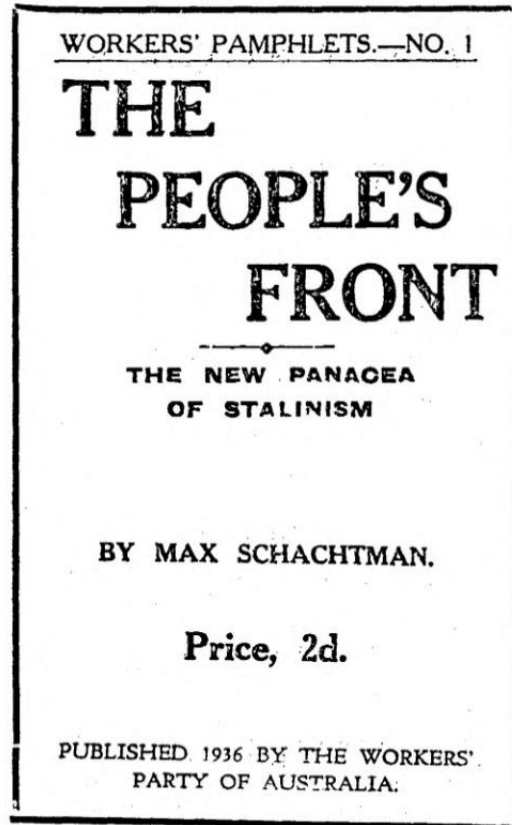

Max Shachtman

Folkfronten – Stalinismens nya universalmedel
(1935)

Folkfronten

Om fascismen, genom att gripa makten i Tyskland utan att möta minsta motstånd från arbetarklassen, avslöjade hur ytterst vildsint och reaktionär kapitalismen har blivit under åren av förfall, har den icke desto mindre gett ett positivt resultat. Den ryckte brutalt den proletära rörelsen från sin liknöjdhet med de gamla arbetarpartierna, deras teorier, deras praktiska politik och dess ledarskap, och tvingade den att påbörja ett sökande efter en linje som skiljer sig från den som ledde fram till ett sådant katastrofalt och förnedrande nederlag. Samtidigt som fascismen medförde att arbetare överallt blev akut medvetna om det motbudande inferno som den har i beredskap närhelst och varhelst den segrar, drev den dem också till att grundligt begrunda orsaken till att den så enkelt kunde ta makten i Tyskland och vilken handlingslinje som hädanefter måste användas så att reptilen kan strypas innan den stryper dem.

Inget är mer förståeligt än det faktum att arbetarna, alarmerade av fascismens spridning till land efter land, borde låna ett uppmärksamt öra åt varje plan som presenteras som en metod med vilken de kan utdela ett effektivt slag mot det som hotar deras själva existens. Och av de planer som nyligen har lagts fram tycks ingen vara så enkel, så bestickande, så effektiv som den som de stalinistiska partierna nu, efter Kommunistiska internationalens 7:e kongress, så högljutt förespråkar för praktiskt taget alla länder på detta klot.

Men det är bara som det verkar! En närmare undersökning av det stalinistiska universalmedel mot fascism och krig som går under det lockande namnet "folkfront" kommer inte bara att

avslöja att ”planen” är långt ifrån ny, utan även att dess genomförande kommer att få rakt motsatt effekt än till vad den utlovar.

Motsatt effekt? Precis. Betyder då detta att stalinisterna, istället för att avvärja fascism och krig hellre skulle vilja hjälpa fram dem? Inte alls, inte mer än de tyska socialdemokraterna ville ha kriget 1914-1918 eller Hitlers seger 1933; för ”vill” inte heller större delen av medlemmarna av kapitalistklassen ha ett imperialistiskt krig. Det som är avgörande här, precis som i alla andra sociala frågor, är inte vad man vill, utan vad som logiskt kommer att ske genom den POLITIK som man för. Inte ens den ivrigaste och angelägnaste bergsbestigare har någonsin nått Mont Blancs topp genom att börja med att gräva ett dike vid dess fot; en sådan metod skulle knappast föra honom halvvägs upp för berget.

Hur de tyska socialdemokraterna följde vägen mot undergången

Det klassiska partiet för ”praktisk” kamp mot fascismen, för fred och demokrati, var den tyska socialdemokratin. Dess politik, som så generöst kompletterades av de tyska stalinisterna, resulterade i att fascismen med enkelhet segrade, ökade faran för ett nytt världskrig, och krossade de sista resterna även av den borgerliga demokratin. Dess linje grundade sig i korthet på följande föreställningar:

När vi inte har majoriteten bakom oss kan vi inte ta kontroll över landet, upprätta en socialistisk regering och införa ett socialistiskt samhälle. Weimarrepubliken är bättre för arbetarklassen än Hohenzollerns monarki; Hitlerismen är värre än Weimarrepubliken. Därför måste vi försvara den borgerliga republiken, ty alternativet står inte mellan socialism och kapitalism, utan mellan demokrati och fascism. Eftersom vi är i minoritet i landet kan vi bara få majoritet för att försvara republiken (”demokratier kräver majoriteter”) om vi förenar oss med de demokratiska elementen i ALLA klasser. De kommer bara att förena sig med oss i kampen mot fascismen om vi inte driver dem i armarna på fascismen genom att systematiskt driva på klasskampen. Under en kritisk period som den nuvarande, när fascismen hotar att gripa makten, då trängs klasskampen undan av FOLKETS (alla klasser, de bra människorna i alla klasser) kamp mot de psykopatologiska brunskjortorna. Folkets enhet representeras av Järnfronten. Att vi vunnit över den demokratiska borgarklassen till kampen mot fascismen representeras av det faktum att Hindenburg är vår kandidat till republikens president (Gud ska veta att han inte är perfekt, men Hitler är värre). Kampen mot fascisterna får inte överskrida parlamentarismens gränser, eftersom verklig fysisk kamp skulle utlösa ett inbördeskrig mellan landets klasser, vilket skulle skrämja över våra allierade till Hitlers läger. Det är tusenfalt bättre att båda sidor avväpnas, ty arbetarna behöver inga vapen för att erövra majoriteten vid valurnorna.

Konsekvenserna av denna inriktning är alltför skrämmande och färska i minnet hos alla för att behöva kommenteras i detalj.

På vilket sätt skiljer sig den stalinistiska ”folkfrontspolitiken” i Frankrike eller i USA från de tyska socialdemokraternas politik? I endast ett avseende. Tyskarna förde denna tankegång och handlingslinje utifrån en djupt rotad önskan att skydda arbetarnas mäktiga organisationer och institutioner, som har byggts upp under årtal av ansträngningar och uppoffringar, som en levande grundval för det framtida socialistiska samhället i Tyskland. Ledarna identifierade sig själva med dessa organisationer och institutioner. Stalinisterna följde samma linje ur en lika djup önskan att skydda de proletära institutioner och de socialismens grundvalar som lagts i Sovjetunionen. I sin tur identifierar de sig också med den sovjetiska byråkratin och dess intressen. I båda fallen måste en sådan linje till slut leda till – vilket redan skett i Tyskland – att inte enbart de institutioner och erövringar som har vunnits under tidigare år förintas, utan även till att den byråkrati vars linje ledde till katastrofen krossas.

Varför stalinisterna gjorde vändningen till "folkfronten"

Fram tills Hitler tog makten härstammade den stalinistiska linjen i Tyskland (liksom i alla andra länder) från teorin och praktiken om "socialism i ett land". Källan till den nya stalinistiska linjen är exakt samma teori. I grunden grundar sig den på att man har förlorat tron på den revolutionära förmågan hos världens arbetarklass, ty när sovjetbyråkratin formulerar och så envetet kämpar för denna teori, då säger den helt enkelt att det efterblivna Ryssland kommer att nå det klasslösa socialistiska samhället med en högre levnadsstandard än den som har uppnåtts av någon annan arbetarklass i något kapitalistiskt land oavsett utvecklingsstadium, innan de tyska, franska, engelska eller amerikanska arbetarna störtar sin borgarklass. Man kan nå dit **om** man kan undvika militär invasion, **om** den kapitalistiska världen, speciellt Europa, kan fås att bevara (mer eller mindre) "status quo" utan utbrott eller omvälvningar. Ett inbördeskrig i Tyskland för att hindra Hitler att ta makten skulle medföra internationella komplikationer och förmodligen leda till ett krig som de tyska arbetarna inte kan vinna. (Detta framtidsperspektiv förlöjligar moskvabyråkratin över sina tekoppar). Det skulle äventyra bygget av socialismen i Sovjetunionen. Därför slår man till reträtt inför fascismen utan att ta strid.

I stället för att avlägsna faran för Sovjetunionen, förstärktes den av denna avgrundsdjupt vettlösa politik. Hitler vid makten blev, för att citera Trotskij, en super-Wrangel, ett svärd som riktades mot Sovjets hjärta. Skrämde, panikslagna av resultatet av sin "tredje period"-politik gjorde sovjetbyråkraterna, som manipulerade Tredje internationalen likt jonglörer, en fullständig politisk helomvändning, som slogs fast vid den 7:e världskongressen.

Nu då arbetarklassen var hjälplös i Tyskland trodde stalinisterna ännu mindre på värld-proletariatets kampförmåga, och motiverade av samma nationalistiska teori, har de strävat efter att få till stånd allianser med borgarklasserna i andra länder för att försvara "socialismen i ett land" från Hitler. Sovjetunionens inträde i Nationernas Förbund och dess skamliga anpassning till de dominerande imperialisternas intressen i Genève; de eländiga pakter som slöts med den franska imperialismen och dess tjeckoslovakiska vasall; de frenetiska ansträngningarna att få till stånd liknande allianser med England och USA, vittnar om i vilken omfattning Stalin-klicken räknar med att räddas genom vänskap med kapitalistiska allierade.

Det ligger utanför ramarna för denna artikel att diskutera den sovjetiska utrikespolitiken, på vilken man inte bör och inte kan tillämpa samma kriterier som på det proletära partiets politik, oavsett om det är i Ryssland eller i ett kapitalistiskt land. Men något som är viktigt är det faktum att, i motsats till Lenins politik som gick ut på att arbetarstatens utrikespolitik var underordnad det internationella proletariatets intressen, så har stalinisterna sett till att den proletära rörelse som de kontrollerar underordnas kommissariatet för utrikes angelägenheters intressen. "Folkfronten", varhelst den skapas, är i grunden en rörelse som stalinisterna har organiserat som en garant och ett stöd för Sovjets utrikespolitik med allianser och militära pakter. Som sådan kan den inte vara något annat än en byrå för att bevara makten i varje land där borgarklassen eller delar av borgarklassen antingen är "vänskapligt sinnad" eller "allierad" med Sovjetunionen, eller vars "vänskap" Sovjetunionen söker. Denna "vänskap" (hur tillfällig den än är, och hur falska sådana vänner alltid visar sig vara under en kris!) förvärfvas av stalinisterna till priset av att omvandla – mer exakt att organisera – sin "folkfront" som rekryteringsbyråer (bildligt och bokstavligt) till den "demokratiska" imperialistiska borgarklassen i respektive land.

Det är här olikheterna mellan stalinisternas och den tyska socialdemokratins linje tar slut och deras identitet återupptas. Olikheterna är av liten eller ingen grundläggande vikt och saknar praktisk betydelse; det har med Varför och Vem att göra, men det förändras inget i Hur och Vad ... eller i resultatet.

Den sovjetiska regeringen undertecknar en militärpolitisk pakt med Tjeckoslovakien; [de tjeckoslovakiska] stalinisterna som enligt *New Yorks Times*-telegrammet (22 december 1935) var ”nöjda med den sovjetiska försvarspakten mot tysk aggression som Mr. Beneš realism förmådde honom att sluta, röstade för sin forne fiende tillsammans med de borgerligt katolska partierna”. Orsak och verkan! Litvinov undertecknar en pakt (bra, dålig eller oviktig, det är inte den springande punkten för tillfället) med den tjeckiska borgarklassen. De tjeckiska stalinisterna överger prompt klasskampen och alla andra revolutionära principer genom att rösta för militärbudgeten i parlamentet och förena sig med de borgerliga partierna för att till republikens president välja Edvard Beneš, en slug och trogen tjänare till den tjeckiska och franska imperialismen. En Roland för en Oliver! En Beneš för en Hindenburg!

Samma sak i Frankrike. Men istället för Beneš och Hindenburg har vi här namnen Herriot och Daladier, vars rykte som en kämpe mot fascismen först förvärvades den berömda 6 februari när han bröt samman vid blotta åsynen av flera tusen fascister, beväpnade med rakbladsspetsade käppar, som demonstrerade framför deputeradekammaren.

Detsamma i Mexiko, ”vänskapen” med den borgarklass som den sovjetiska byråkratin törstar efter. Den smarta borgerliga demagogen, president Cárdenas, under vars mindre än två år vid makten över 2 000 militanta bönder mördats enbart i delstaten Vera Cruz, har det skrattretande lilla mexikanska kommunistpartiets hängivna stöd. Dess manifest som bara för några veckor sedan klistrades upp överallt i huvudstaden började med orden: ”Med Cárdenas! Mot den Callesistiska reaktionen!” och avslutades med: ”Låt oss stödja Cárdenas i hans kamp mot den Callesistiska reaktionen!” Detta att hälften av det mexikanska kommunistpartiet medlemmar arbetar i statsapparaten är bara ytterligare en anledning till en sådan glöd.

Nå, låt oss nu se hur ”folkfronten” arbetar för att födas i USA.

”Folkfront”, demokrati och fascism

Nästan fram till i går avvisade stalinisterna inte bara en enhetsfront med socialistiska partier och reformistiska fackföreningar, utan gjorde gällande att de revolutionärer som förordade ett sådant block mot fascismen själva var en slags ”socialfascister”. Ingen enhetsfront med socialdemokratin mot fascismen sa ”stalintern”, utan krossa först socialdemokratin och sedan kommer det inte att finnas kvar något fascistiskt problem. Världsproletariatets ledare, den älskade Stalin, avgav själv 1925 den utsago som blev ett rättesnöre i Internationalen: ”Socialdemokratin är objektivt fascismens moderata flygel. Dessa organisationer negerar inte varandra, utan kompletterar varandra”. Världsproletariatet bakdel, den något mindre älskade Manuïlskij, framförde under Kominterns 11:e plenum i mars 1932 varningen, att ”för att medvetet lura massorna förkunnar socialdemokraterna att arbetarklassens huvudfiende är fascismen, i avsikt att på detta sätt avleda uppmärksamheten från frågan om kampen mot kapitalismens diktatur i allmänhet, idealisera den senares demokratiska former och bland arbetarna skapa intrycket av att de måste kämpa för de ’demokratiska’ formerna av sin utsugning och mot de fascistiska formerna”.

Men allt detta var under den period då stalinisterna garanterade oss att det var ett allmänt stormigt revolutionärt uppsving för proletariatet, en massradikalisering, som hotade kapitalismens allra innersta fästen. Uppsvinget har uppenbarligen avtagit avsevärt under den stalinistiska generalstabens geniala ledning och från kampen för proletariatets diktatur på alla fronter har den Tredje internationalen utfört en forcerad marsch framåt till kampen för ”de demokratiska formerna av ... kapitalismens diktatur i allmänhet”.

”Nu måste de arbetande massorna i en rad kapitalistiska länder *konkret* och i denna dag välja”, meddelade Helmsman Dimitroff vid den 7:e Kominternkongressen, ”– inte mellan proletär diktatur och borgerlig demokrati, utan mellan den borgerliga demokratin och fascismen.”

Stalin och Dimitrov vid Kominterns 7:e kongress 1935

I den mån det finns ett korn av sanning i detta påstående, ligger ansvaret för en situation i vilken kampen för arbetarklassens makt hamnat långt ned på dagordningen – i det imperialistiska sönderfallets och den sociala revolutionen era – hos den reformistiska socialdemokratin och stalinismens inte mindre förrädiska politik. Men den slutsats som stalinisterna drar avviker bara med en hårsman från de slutsatser som socialdemokraterna har dragit i årtal.

Från det **faktum** att arbetarklassen ännu inte stod på randen av kampen om makten, drog de tyska reformisterna slutsatsen att denna kamp inte bara borde bordläggas till den grekiska **calends**,¹ utan att man inte borde ta vidta sådana mått och steg för att organisera klasskampen att proletariatet fördes närmare den avgörande striden. Det är felaktigt att tro att de tyska socialistledarna skulle ha tillkännagivit att de har övergivit idealet med en socialistisk regering – inte mer än att stalinisterna nu skulle ha deklarerat att de avsvurit sig kampen för proletariatets diktatur till någon dag i framtiden – den avlägsna framtiden. Socialdemokraternas brott bestod inte i att de misslyckades med att gripa makten när den inte kunde ha gripits, utan i att de genom att stödja Weimarrepublikens falska kapitalistiska demokrati hjälpte borgarklassen att befästa sin makt med förevändningen att fascismen därmed skulle avvärjas. Sedan, efter att ha demoraliserat och försvagat proletariatet stod de hjälplösa när fascismen helt lagligt och konstitutionellt och ”demokratiskt” kom till makten på grundval av just samma Weimarrepublik.

Stalin och kompani må ha haft de allra ädlaste avsikter, men vi ser inget skäl till varför den tyska socialistiska byråkratins övergripande linje inte kan betecknas på samma sätt. Hursomhelst är det inte viktigt. Vad som är viktigt är att deras ståndpunkter är identiska. De så kallade ”villkor” som Dimitrov ställer upp för att lägga sin röst för den borgerliga demokratin är i stort sett samma som de tyska socialisterna utfärdade på sin tid. De senare krävde också att den borgerligt demokratiska regeringen som de stödde eller ”tolererade” borde ”avväpna fascisterna” och göra det ena och det andra. Även de sade likt stalinisterna att ”den **slutliga lösningen kan inte** denna regering åstadkomma”. Och likt stalinisterna stödde de den borgerliga demokratin som det ”mindre onda”.

Även Lenin ställde krav på Kerenskijs borgerligt demokratiska regering i kampen mot ”fascisten” Kornilov. Helt rätt. Men – och här ligger den grundläggande, avgörande skillnaden – vid inget tillfälle stödde Lenin Kerenskijs regering, vid inget tillfälle lade han

¹ I den romerska kalendern betecknade *calends* den första dagen i månaden.

fram det socialdemokratiska-stalinistiska alternativet. Under själva kampen mot Kornilov utsatte han den borgerliga ”demokratin” och dess regering för skoningslös kritik, organiserade massorna självständigt, varnade för den falska ”demokratin”, förklarade tålmodigt och mobiliserade systematiskt massorna för kampen om makten. Samma politik fördöms nu av de franska stalinisterna i ordalag som hämtats direkt från de ryska mensjevikerna 1917; förutom att när de senare talade om ”en leninistisk-trotskistisk provokation” talade de förra bara om ”en trotskistisk provokation”.

Den tyska socialdemokratins **politik** ledde till att fascismen segrade trots att den hade utformats för att förhindra det. ”Försvaret av Weimarepublikens borgerliga demokrati”, som det mindre onda, förde inte arbetarna till makten, förhindrade inte att Hitler tog makten och räddade inte ens den borgerliga demokratin från undergång. Glöm inte det!

Under den 7:e kongressen deklarerade den älskade tjeckiska stalinisten Gottwald i det att han fräckt plagierade Hilferding, Wels och Löbe: ”Om denna borgerligt demokratiska republik hotas av den blodiga fascismen, då försvarar vi denna republik mot fascismen och uppmanar alla verkliga socialister, demokrater och republikaner att samlas i en enhetsfront för den gemensamma kampen så att denna republik kan besparas den största skammen av de alla, och de arbetande massorna den största katastrofen av alla, nämligen en blodig fascistisk diktatur”. När detta följdes av att stalinisterna röstade för Hindenburg-Beneš som president för den tjeckoslovakiska republiken, då måste man fråga (inget svar kommer att läggas fram): På vilket sätt skiljer sig socialdemokraternas Järnfront i Tyskland, som så skoningslöst attackerades av revolutionärerna, och stalinisternas ”folkfront”? Och i vilket avseende kommer konsekvenserna att skilja sig?

I stalinisternas officiella lärobok, som publicerades för bara några månader sedan – *Fascism and Social Revolution* – kommenterar författaren Dutt på följande sätt Daladiers avgång efter den fascistiska demonstrationen 6 februari i Paris²:

”Därmed rasade hela det borgerligt demokratiska korthuset ihop – det ’demokratiska’ försvaret mot fascismen, ’demokratin’ mot ’diktaturen’, hela den socialdemokratiska linjen. ’Vänsterkartellens’ linje, i det franska socialistpartiet, i det parlamentär-demokratiska försvaret mot fascism har återigen berett vägen för fascismens frammarsch för en högerregering, för hårdare diktatur mot arbetarna ...” (sid 275)

Och vidare:

”Att predika tillit till legalitet, grundlagsenlighet, borgerlig demokrati i en kapitalistisk stat, det innebär att bjuda in och garantera fascismens seger. Detta är lärdomarna från Tyskland och Österrike”. (sid 299)

Perfekt! Om något ska tillfogas är det följande: Vänsterkartellens plats har nu övertagits av den av stalinisterna organiserade ”folkfronten”; stalinisterna kräver nu att samma Daladier ska ta makten! I stället för att avvärja fascismen, kommer ”folkfrontens” linje, om den fortsätter – vi upprepar bara Dutts ord före 7:e kongressen – att bereda vägen för fascismens frammarsch, för en högerregering, för hårdare diktatur mot arbetarna. Och inte bara i Frankrike.

Bonde-arbetarpartiet och ”folkfronten”

Likt Theseus i mytologins labyrint skulle det behövas ett stort garnnystan för att nå mitten av (och komma ut igen ur) den labyrint som det amerikanska kommunistpartiet under drygt dussintalet år har färdats i under sitt fruktlösa sökande efter ett bonde- och arbetarparti. Efter

² Observera att första upplagan av skriften *Fascism and Social Revolution* gavs ut sommaren 1934 (introduktionen är daterad maj 1934), dvs ett år innan Kominterns 7:e kongress. Det är således inte en kritik utifrån en folkfrontsständpunkt som Dutt framför här. – Red

att med en suck av lättnad ha skrinlagt denna idé för flera år sedan, återupplivades den igen kort före 7:e världskongressen – inte partiet utan förhoppningen – och dammades av. Nu några månader senare ser det – avsevärt försämrat – ut som folkfrontens speciellt amerikanska form.

I oktobernumret 1935 av *The Communist* förklarar W.Z. Foster, som också har plockats fram ur gömmorna och dammats av, att till skillnad från Frankrike, där massorna har ”egna partier som kan tjäna som bas för en sådan enhetsfront”, finns det inte några stora masspartier i USA. Om besluten vid 7:e kongressen ska kunna genomföras i detta land – och gud vet att det måste göras – måste kommunistpartiet gå samman med någon eller någonting för att bilda ”folkfronten”. Om det inte finns någon eller någonting, då måste det tillverkas.

Den uppdyktade skulptören Pygmalion blev förälskad i den vackra men livlösa staty som han hade huggit ut och önskade så ivrigt att den skulle få liv, att gudarna till slut uppfyllde hans önskan. Marmorn³ omvandlades till kött och blod, till Galatea, som Pygmalion gifte sig med och levde lyckligt med under lång tid. Låt oss se vilka idéer som de stalinistiska Pygmaliorna tänker ingjuta i sina marmorhuvuden så att de kan väckas till liv som den amerikanska folkfronten.

I den resolution som kommunistpartiets centralkommitté antog 18 januari 1935 efter att Browder hade återkommit från Moskva med den direkta informationen att de amerikanska massorna krävde ett arbetarparti, beskrivs fyra typer av arbetarpartier, ”som speglar de två huvudsakliga politiska riktningarna i denna rörelse – klasskamp eller klassarbete ... (a) ett ’folkligt’ eller ’progressivt’ parti baserat på LaFollettes, Sinclairs, Olsons och Longs rörelser och som symboliseras av dessa ledare och deras program; (b) ett ’bonde-arbetarparti eller ett ’arbetarparti’ av samma karaktär, som endast skiljer sig till namnet och graden av demagogi; (c) ett ’arbetarparti’ som huvudsakligen baseras på fackföreningar, med ett program som består av dagskrav (möjligen med en svag demagogi om ett ’kooperativt’ samhälle à la Olson), dominerat av delar av fackföreningsbyråkratin, med hjälp av Socialistpartiet utom kommunisterna; (d) ett arbetarparti uppbyggt underifrån på facklig bas men i konflikt med byråkratin, där man för fram ett program med krav som har nära anknytning till masskamp, strejker osv., där de ledande rollerna spelas av militanta element, inklusive kommunisterna” (*The Communist*, feb 1935, sid 123).

När de för bara ett år sedan befann sig i en sits där de kunde välja, beslöt stalinisterna att de inte skulle ha något som helst att göra med någon av varianterna förutom typ **d**. Allt annat representerade klassarbete. Men det var innan 7:e kongressen. Hur ser ”folkfronten”, det antifascistiska bonde-arbetarmasspartiet ut nu, enligt den stalinistiska uppfattningen? ”*Les und staun!*” som tyskarna säger; läs och förundras.

”Det antifascistiska masspartiet”, skriver Foster i oktobernumret av *Communist*, ”borde grundas på fackföreningarna (Va? Inte underifrån?) och borde inkludera jordbrukarorganisationer, kommunistpartiet, socialistpartiet, bonde- och arbetarpartier i de olika staterna, veteranorganisationer, arbetarkvinnorganisationer, arbetar- och bondekooperativ, arbetares ordenssällskap, hyresgästorganisationer, antikrigsorganisationer, intellektuella grupper osv.” (sid 901)

Man skulle kunna tro att detta var nog, att man fått med allt. Men icke-sa-nicke – ”osv.” tvingar oss att läsa vidare och kippa efter luft ännu mer:

³ Enligt den grekiska sagan var kvinnostatyn egentligen gjort av elfenben, inte marmor, som Shachtmann skriver. Detta spelar dock ingen roll för själva resonemanget. – *Red*

”Det nya arbetarmasspartiet borde också sträva efter att få med delar av de framväxande fascistiska eller halvfascistiska organisationerna och riktningarna; sådana som företagsfackföreningar, *American Legion Posts*⁴ och delar av Coughlin and Long-rörelserna, osv.” (Ibid.).

Den antisemitiska romersk-katolska prästen Charles Coughlin var en av de första politiska ledarna som använde radio för att nå en masspublik

Om det efter denna häpnadsväckande uppräkningsfortfarande finns någon man, någon kvinna, något barn eller någon best som har utelämnats från uppräkningsfortfarande kommer han, hon eller det utan tvivel att tackas av det andra, ännu mer illavarslande ”osv.”.

Vilka ytterligare fingervisningar skulle de smartare delarna av amerikanska borgarklassen behöva för att inse det faktum att som ytterligare avbetalning på priset för ett erkännande av Ryssland, och som ett löfte om ännu större gåvor som den sovjetiska byråkratin är beredd att skänka de ”demokratiska” amerikanska härskarna i utbyte mot en allians mot Japan, så arbetar stalinisterna av alla krafter för att suddas ut alla klassgränser, mjuka upp klasskampen och frivilligt reducera sig själva till en harmlös, allomfattande, nationell förlängning av LaFollettes småborgerliga ”progressivism”? Eller är vi skyldiga LaFollette-dynastin i Wisconsin en ursäkt? Om vi inte misstar oss drar den gränsen vid ”gryende fascistiska eller halvfascistiska organisationer och riktningar” i sina led, och de fackföreningar som är en del av den ”progressiva” rörelsen och är oskolade i de noggrant omarbetade stalinistiska föreskrifterna, skulle troligen rygga tillbaka, på sitt oresonligt sektaristiska sätt, om de hamnade i ett parti tillsammans med företagsfackföreningar och Coughlin-Long-grupper⁵.

Läs bara vad som numera på allvar marknadsförs som leninism: ”Läget kräver”, sägs det i stalinisternas valprogram för 1935 i New York, ”bygget av den bredaste folkfront som förenar arbetare, bönder, arbetslösa, yrkesarbetare, småföretagare, protestanter, katoliker, judar, socialister, kommunister, demokrater och republikaner, en folkfront som kämpar för vanliga människors intressen, för det arbetande folket och de fattiga bönderna”. – ”Alla medel och

⁴ Lokalavdelningar av *American Legion* som är en amerikansk organisation för krigsveteraner – *Red*

⁵ ”Fader” Coughlin grundade 1934 ”National Union for Social Justice”, medan senatoren Huey Long, känd under smeknamnen ”The Boss” (chefen) och ”The Kingfish” (kungsfisken), samma år grundade ”Share Our Wealth”-rörelsen. Båda organisationerna var populistiska med auktoritära drag, varför de ibland brukar betecknas som halvfascistiska. Båda fick också miljontals medlemmar. – *Red*

ansträngningar”, står det i ett cirkulär, daterat 26 augusti 1935, som New Yorkdistriktet skickat till samtliga kommunistpartiets lokalavdelningar, ”måste tillgripas för att vidga och bredda vår enhetsfront bland alla klasser av människor i New York City ... Nödvändigheten att ge detta program största möjliga spridning, är som ni kan se mycket stor, mycket större än vanligt på grund av våra försök att ena alla människor i en antifascistisk front”.

Socialister, kommunister, republikaner, demokrater, människor av alla klasser, alla människor kämpar för de vanliga människornas intressen – var finns utrymme för klasskamp i allt detta vulgära ordflöde som så skickligt har hämtats ur talen i talarstolarna från varje kapitalistisk demagog i den moderna politikens historia?

”Folkfronten” ska omfatta alla partier och politiska åsikter (förutom de revolutionära, så klart!) och kommer därför att bli ett bihang till borgarklassen lika ofelbart som Järnfronten blev det, och kommer att förlama proletariatets självständiga rörelse. ”Folkfronten” kommer att omfatta alla folkets klasser och kommer därför inte att representera någon av dem. Vitt-omspännande till sin omfattning och sammansättning som den kommer att bli, kommer den att ha få att kämpa emot, endast några få, som Mr. W.R. Hearst – O bedragare oren till kropp och själ! – som förutom att vara fascist även anklagas av stalinisterna för sin chockerande vana att vara otrogen i äktenskapet.

Och under en sådan kamp, vad är kraftfullare än att som allierad till ”folkfronten” ha Franklin D. Roosevelt, denna framstående förkämpe för borgerlig demokrati mot enväldig diktatur, även om han – hur ska vi säga? – inte kan betraktas som en helt pålitlig och konsekvent allierad?

Översättning: *Per Olof Eklund*

Lästips

Pierre Broué: [Kommunistiska Internationalen 1926-1933](#) och [Kommunistiska Internationalen 1933-1938. Folkfrontspolitiken införs.](#)

Patrick Camillier: [Om 30-talets folkfrontspolitik](#)

Fernando Claudín: [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) (kapitel 4)

Martin Fahlgren: [Kominterns linje i Tyskland 1928-34](#)

Walter Kendall: [Kommunistiska internationalen och vändningen från "socialfascism" till Folkfront](#)

Komintern-dokument:

[Kommunistiska internationalen om fascismen](#)

Giorgi Dimitrov: [Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935](#)